

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **R. B.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 13. září 2012, č.j. 5697/12-1100-601319, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V úvodu krajský soud k projednávané věci uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinném od 1.1.2013 byla zrušena finanční ředitelství (§ 19 odst. 1) a na jejich místo nastupuje jako odvolací orgán Odvolací finanční ředitelství se sídlem Brno, Masarykova 31, s nímž krajský soud jedná jako se žalovaným (§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění - dále jen „s.ř.s.).

Rozhodnutím ze dne 13. září 2012, č.j. 5697/12-1100-601319, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Náchodě (dále jen „správce daně“) o dodatečném vyměření daně z příjmů za zdaňovací období roku 2007 a penále z takto doměřené

-2-

daně a napadené rozhodnutí potvrdilo. V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že správce daně zahájil u žalobkyně dne 14.12.2010 daňovou kontrolu se zaměřením na daň z příjmů fyzických osob za rok 2007. V tomto zdaňovacím období vedla žalobkyně daňovou evidenci a vykázala základ daně ve výši 76.299 Kč, z toho z podnikání dle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), 76.293 Kč. Jako předmět podnikání uvedla ubytovací služby. Od 5.11.2007 podnikala jako právní nástupce svého zemřelého manžela ve výrobě sportovních potřeb a výstroje. Správce daně v průběhu daňové kontroly zjistil, že si žalobkyně za kontrolované zdaňovací období neuvedla v daňovém přiznání příjmy právě z této činnosti ve výši 726.058 Kč, proto o ně zvýšil její zdanitelné příjmy z podnikání dle § 7 zákona o daních z příjmů. Současně vyloučil z příjmů částku 325.192 Kč, kterou představovaly úhrady pohledávek patřících do základu daně jejího zesnulého manžela, byly však uhrazeny až v období od 5.11. do 31.12.2007. K dodatečně započteným příjmům ve výši 400.866 (726.058 Kč - 325.192 Kč) uplatnil správce daně výdaje ve výši 50% příjmů (200.433 Kč) dle § 7 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů.

Správce daně dále zjistil, že prostřednictvím České pošty, s.p., bylo žalobkyni vyplaceno z titulu dobírkových poukázek 1.318.899 Kč, které nezahrnula do daňového přiznání. O nich do protokolu dne 4.3.2011 uvedla, že se domnívala, že obsahem zásilek byly jejich soukromé věci, které prodával manžel. Jemu také zaslané peníze předávala. Stejně postupovala i zaměstnankyně jejího zesnulého manžela paní J.M.. Důvodem tohoto postupu byla dle žalobkyně snaha oddělit příjmy jejího manžela z výroby a příjmy z této zásilkové činnosti. O svých tvrzeních však správci daně žádné důkazy nepředložila. Správce daně ze soupisu adresátů zásilek vybral několik osob a požádal jejich místně příslušného správce daně o jejich výslech jako svědků. Ti potvrdili, že peníze posílali na předem vyplněné složenky s adresou žalobkyně, zboží neevidovali ve svém účetnictví, neboť sloužilo jejich osobním potřebám nebo potřebám jejich známých. Jednalo se o zboží nové i použité. Žalobkyně se výslechů svědků nezúčastnila, s jejich obsahem však byla seznámena dne 1.12.2011. Dle žalovaného svědecké výpovědi neprokázaly, že byly prodávány jen soukromé věci manžela žalobkyně. Z důkazů, které si opatřil správce daně, konkrétně z evidence příjmů za dobírkové zásilky, z usnesení o dědictví, z četnosti plateb, jejich pravidelnosti a u většiny zákazníků i z jejich opakování dospěl správce daně k závěru, že se jednalo o činnost vykazující znaky podnikání a příjmy z takové soustavné činnosti nejsou dle § 3 odst. 1 zákona o daních z příjmů a od této daně osvobozeny (§ 4 zákona o daních z příjmů). Dále žalovaný uvedl, že v roce 2007 bylo uskutečněno 206 dobírkových zásilek v hodnotě 1.318. 899 Kč pro 32 odběratelů, u většiny opakovaně. Jednalo se tedy o činnost, která vykazovala znaky

podnikání ve smyslu ust. § 2 zákona č. 513/1992 Sb., obchodního zákoníku v platném znění (dále jen „obchodní zákoník“).

K uplatněným odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že správce daně svůj postup podrobně popsal a dostatečně zdůvodnil. Není pochyb o tom, že dobírkové zásilky byly zaslány žalobkyni. Vzhledem k jejich množství a opakování u jednotlivých odběratelů, dále ke skutečnosti, že na základě této činnosti žalobkyně obdržela v následujícím roce, tedy v roce 2008 za 170 uskutečněných zásilek celkem 981.608 Kč a v roce 2009 za 116 uskutečněných zásilek 624.195 Kč žalovaný usoudil, že se nejednalo o prodej movitých osobních věcí po zemřelém manželovi. Pro tento závěr argumentoval i usnesením Okresního soud v Náchodě ve věci projednání dědictví po zemřelém manželovi žalobkyně. Z něho dle žalovaného nevyplývá, že žalobkyně zdědila jeho osobní movité věci. Činnost žalobkyně tak byla soustavná, prováděná vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Zboží prodávala pravidelně po dobu celého zdaňovacího období roku 2007 a dále i v letech následujících (2008 a 2009). Žalobkyně nevlastnila živnostenské oprávnění a příjmy z takové činnosti nesplňují podmínky § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů. Dle žalovaného šlo o příjmy, které jsou v souladu s ust. § 3 odst. 1 zákona o daních z příjmů předmětem daně, v jejich důsledku došlo ke zvýšení majetku dle § 10 téhož zákona a nejednalo se o příjmy dle § 4 téhož zákona od daně osvobozené. Žalovaný dále uvedl, že penále z vyměřené daně sleduje dle § 2 odst. 5 zákona č. 80/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) osud daně.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného, jeho zrušení i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že si je vědoma pochybení, pokud všechny příjmy a výdaje roku 2007 uvedla v daňovém přiznání zemřelého manžela a nerozdělila je na období do jeho úmrtí a po jeho smrti, kdy je měla vykázat jako jeho právní nástupce. Potvrdila, že jí byly zvýšeny příjmy dle § 7 zákona o daních z příjmů o 726.058 Kč s vyloučením pohledávek ve výši 325.192 Kč, a k takto doměřeným příjmům uznány výdaje ve výši 50% z příjmů. Ze zprávy o kontrole zemřelého manžela vyplynulo, že dle evidence činily příjmy částku 726.058 Kč a výdaje 747.538 Kč. Rozdíl představuje daňovou ztrátu – 21.480 Kč, příjmy z pohledávek ve výši 325.192 Kč, které náležely jinému daňovému subjektu, jejímu zemřelému manželovi, nejsou zohledněny. Žalobkyně namítala, že ze zprávy o daňové kontrole není zřejmé, o jaké konkrétní příjmy se jedná a které příjmy jsou vyloučeny, neboť existuje rozdíl mezi zprávami z daňových kontrol žalobkyně a jejího

zemřelého manžela. V této souvislosti poukázala na zásadu legitimního očekávání zakotvenou v § 8 odst. 2 daňového řádu.

Žalobkyně podrobila kritice i závěr žalovaného týkající se doměření příjmů z dobírkových poukazů. Tvrdila, že se jednalo o soukromou činnost zemřelého manžela, která neměla žádnou spojitost s podnikáním. Prodával starožitnosti, kabeláž, čidla, starší horolezecké věci, fotografie i věci, u kterých lze připustit souvislost s podnikáním. Žalobkyně poukázala na to, že nebylo prokázáno, že věci prodané v roce 2007 nakoupila za účelem jejich prodeje a dosažení zisku. Zboží bylo majetkem osobní potřeby zemřelého manžela, který měl pro prodej živnostenský list. Žalobkyně nemohla uplatnit jako výdaj cenu za jejich nákup, neboť je nikdy nenabyla. Peníze za jejich prodej přebírala paní J. M. a předala je manželovi žalobkyně, to nesevďčí o tom, že tuto činnost vykonávala za účelem dosažení zisku. Po smrti manžela odeslala připravené zásilky v měsíci listopadu za 25.690 Kč a v prosinci z 1.521 Kč. Dále žalobkyně namítala, že správce daně nepostupoval v souladu s daňovým řádem a nezjistil skutkový stav dostatečně. Pokud příjmy dosažené od 5.11.2007 zpochybnil jako příjmy osvobozené dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, měl je posoudit jako příjmy dle § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť žalobkyně podnikala jako právní nástupce svého zemřelého manžela, který měl živnostenské oprávnění. Závěry dovozené z nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou se skutečným stavem v rozporu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně a uvedl, žalobkyně uplatňovala výdaje v roce 2007 dle § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů, tj. ve výši 50 % z příjmů podle odst. 1 písmene c) téhož paragrafu, tedy ve výši 50 % příjmů ze živnosti. V § 7 odst. 9 je dále uvedeno, že způsob uplatnění výdajů podle tohoto odstavce nelze zpětně měnit. Trval na tom, že správce daně při dodatečném doměření daně postupoval zcela v souladu se zákonem o daních z příjmů. Ve zprávě z kontroly je konstatováno, že žalobkyně jako právní nástupce pokračovala od 5.11.2007 v podnikání po manželovi R. B., který zemřel 4.11.2007. Protože zdanitelné příjmy a výdaje z podnikatelské činnosti za období od 5.11.2007 nezahrnula do daňové evidence a potažmo do daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, správce daně upravil žalobkyni zdanitelné příjmy a daňové výdaje. Vycházel přitom z jí předložené daňové evidence. Zpráva z kontroly obsahuje dle žalovaného celkovou výši dodatečně doměřených příjmů (726.058 Kč), tuto částku žalobkyně nerozporovala a nebyla předmětem námitek ke zprávě z kontroly, ani předmětem odvolacího řízení. Žalovaný jako odvolací orgán tak nemá pochyb o správnosti výše doměřených příjmů. Částka vyloučených příjmů u zesnulého manžela R. B. a naopak doměřených příjmů u žalobkyně je shodná. Pokud se týká výdajů, částka shodná být nemůže z důvodu odlišného

způsobu uplatnění výdajů. V daňovém přiznání zesnulého R. B. jsou uplatněny výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů, kdežto žalobkyně uplatnila výdaje dle § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů, tj. výdaje ve výši 50 % příjmů ze živnosti.

K žalobní námitce týkající se pohledávek žalovaný uvedl, že ve zprávě z kontroly zemřelého R. B. je uvedeno, že pohledávky ke dni 4.11.2007 činily 525.187 Kč, byly evidovány včetně DPH. O hodnotu pohledávek ve výši 441.334 Kč (tj. 552.187 Kč a DPH ve výši 82.853 Kč) upravil správce daně základ daně. Součástí doměřených příjmů žalobkyně byla i částka 325.192 Kč za uhrazené pohledávky jiného daňového subjektu (zemřelého manžela). Vzhledem k tomu, že tato částka byla předmětem daně jiného daňového subjektu, byla o částku pohledávek uhrazených od 5.11.2007 do 31.12.2007 snížena hodnota zdanitelných příjmů. Postup správce daně, jak je popsán ve zprávě z daňové kontroly daňového subjektu, shledal žalovaný zcela zákonným. V podrobnostech pak odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná v plném rozsahu zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Žalobkyně v úvodu žaloby popsala postup správce daně při výpočtu její daňové povinnosti a potvrdila, že pochybila, pokud všechny příjmy a výdaje roku 2007 z výroby sportovních potřeb a výstroje uvedla v daňovém přiznání zemřelého manžela a nerozdělila je na období do jeho úmrtí a po jeho smrti, kdy je měla vykázat jako jeho právní nástupce. Uvedla, že ze zprávy o kontrole zemřelého manžela vyplynulo, že dle evidence činily její příjmy za dobu od 5.11.2007 do 31.12.2007 částku 726.058 Kč a výdaje 747.538 Kč. Rozdíl tak představuje daňovou ztrátu – 21.480 Kč. Dále namítala, že příjmy z pohledávek ve výši 325.192 Kč, které náležely jinému daňovému subjektu, zemřelému manželovi, nejsou zohledněny. Krajský soud neshledal tuto námitku důvodnou. Ze zprávy o daňové kontrole provedené u žalobkyně, ale i jejího zesnulého manžela R. B., je nepochybné, a žalobkyně to ani nespornuje, že po jeho smrti, tj. za dobu od 5.11. do 31.12.2007, příjmy a výdaje z výroby sportovních potřeb a výstroje měly být součástí základu daně žalobkyně, která v podnikání pokračovala. Správce daně proto správně vyloučil částku 726.058 Kč vykázanou v daňové evidenci zemřelého z jeho

příjmů a zároveň vyloučil z jeho nákladů ty, které se k těmto příjmům vztahovaly, konkrétně částku 747.538 Kč. V tomto období vyloučil z příjmů žalobkyně i částku 325.192 Kč, která byla zaplacená po smrti manžela žalobkyně, tedy po 4.11.2007, náležela však do příjmů za období tomuto datu předcházející. Žalobkyně při výpočtu své daňové povinnosti z příjmů pocházejících z výroby a sportovních potřeb a výstroje, kterou převzala po svém zemřelém manželovi, přehlédla, že pro svoje podnikání dle § 7 zákona o daních z příjmů, na rozdíl od svého manžela, uplatňovala v roce 2007 výdaje dle § 7 odst. 1 písmene c) citovaného zákona, tj. ve výši 50 % z dosažených příjmů. Příjmy žalobkyně z podnikání ve výrobě dle § 7 zákona o daních z příjmů činily, jak shora uvedeno, 726.058 Kč, snížené o částku 325.192 Kč, představující příjmy, které patřily účetně do období před 4.11.2007, a k nim správce daně přiřadil příjmy, přiznané žalobkyni z ubytovacích služeb ve výši 192.500 Kč. Celkové příjmy žalobkyně tak dosáhly částky 593.366 Kč a výdaje, bez ohledu na jejich skutečnou výši, kterou vykázal ve svém účetnictví zemřelý manžel žalobkyně R. B., mohl správce daně uznat jen ve výši 50% příjmů, tedy ve výši 296.683 Kč. To správce daně popsal ve zprávě z daňové kontroly na straně 2 a v číselném shrnutí je postup uveden v tabulce na straně 18 této zprávy. Konečně i žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 2 a 3 tento postup dostatečně ozřejmil. Postup správce daně i žalovaného shledal krajský soud v souladu se shora citovanými ustanoveními zákona o daních z příjmů.

Žalobkyně dále nesouhlasila se závěry žalovaného, vedoucí k doměření daně z příjmů získaných z dobírkových poukazů. Tvrdila, že se jednalo o soukromou činnost zemřelého manžela, která neměla žádnou spojitost s podnikáním. Prodávané zboží bylo údajně osobním majetkem zemřelého manžela, který měl pro prodej živnostenský list. Žalobkyně proto nemohla uplatnit jako výdaj cenu za jejich nákup. Dále tvrdila, že pokud příjmy dosažené od 5.11.2007 žalovaný zpochybnil jako příjmy osvobozené dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, měl je posoudit jako příjmy dle § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť žalobkyně podnikala jako právní nástupce svého zemřelého manžela, který měl živnostenské oprávnění.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobkyni bylo z titulu výplaty dobírkových poukazek vyplaceno v kontrolovaném zdaňovacím období celkem 1.318.899 Kč (za 206 zásilek) a tyto příjmy nevykázala ve své daňové evidenci. Žalobkyně nepopírá, že jí uvedená částka byla poukázána a že pocházela z prodeje zboží, tvrdí však, že se jednalo o majetek jejího manžela, který měl k tomuto podnikání živnostenské oprávnění. V průběhu daňového řízení vyslechl správce daně jako svědky některé z příjemců zásilek. Jednalo se o M. M., F. H., M. Z., Š. V., V. G., M. K., R. B., H.

M. a K. M.. Ti vcelku shodně vypověděli, že zboží jim nabízel a dodával R. B., jednalo se převážně o sportovní potřeby určené k lezení, kterému se také věnoval, (výjimečně starožitnosti a zabezpečovací techniku) a to nové nebo lehce opotřebené. Peníze posílali na adresu uvedenou na složence a nedělali rozdíl mezi R. B. a žalobkyní. Skutečnost, že se zákazníkům jednalo R. B., nabízel a dodával jim sportovní potřeby určené většinou pro horolezectví, by mohla samy o sobě vést k závěru, že se jednalo o podnikání manžela žalobkyně R. B.. Krajský soud ale zvážil i ostatní okolnosti tohoto případu a dospěl k závěru, že shora uvedené částky je třeba hodnotit jako příjmy žalobkyně. Ta sice tvrdila, že se jednalo o podnikání jejího manžela a poukazování peněz na svoje jméno vysvětlila přáním manžela, aby tato činnost byla oddělena od jeho podnikání ve výrobě sportovních potřeb a výstroje, přesto v daňovém přiznání, které podala jako právní nástupce zemřelého R. B., tyto příjmy neuvedla. Nelze ani přehlédnout, že po smrti manžela žalobkyně v letech 2008 a 2009 v této činnosti pokračovala a to ve značném rozsahu. V roce 2008 vypravila 170 zásilek a inkasovala 981.608 Kč, v roce 2009 za 116 zásilek inkasovala 624.195 Kč. Všechny tyto skutečnosti svědčí naopak pro závěr, že i v roce 2007 byly prostředky ve výši 1.318.899 Kč příjmem žalobkyně, i když zboží zákazníkům nabízel a zřejmě i doručoval její manžel. Rozsah jeho činnosti v tomto podnikání byla jen otázkou vzájemné dohody. Žalobkyně, jak je uvedeno výše, pokračovala v zásilkové činnosti i v letech 2008 a 2009 a v průběhu daňového řízení tvrdila, že prodávala věci, které zdědila po svém zemřelém manželovi. Toto tvrzení se krajskému soudu jeví jako účelové, neboť z usnesení Okresního soudu v Náchodě, č.j. 17D 1341/2007, ze dne 11.9.2008, vyplývá, že žalobkyně zdědila pouze náhradovou pohledávku z titulu vypořádání společného jmění manželů ve výši 1.996.359 Kč, blíže nespecifikované osobní sportovní potřeby zůstavitele zdědil jeho zletilý syn T. B.. Krajský soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobkyně vykonávala soustavnou činnost, kterou prováděla samostatně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku, tedy podnikala ve smyslu § 2 zákona obchodního zákoníku. Krajský soud, stejně jako správce daně a žalovaný, vycházel, jak bylo rozvedeno výše, z četnosti uskutečněných obchodů, např. v měsíci květnu se jich uskutečnilo 30, v ostatních měsících se počty pohybovaly v rozmezí 11 až 26. Nejméně obchodů proběhlo v srpnu (7) a v prosinci (3). Takové množství obchodů, kterých se v roce 2007 uskutečnilo celkem 206, a srovnatelné množství obchodů proběhlo i v dalších letech (2008 a 2009) nelze hodnotit jinak než činnost soustavnou a nepochybně prováděnou za účelem dosažení zisku. Jak lze dovodit ze směřování plateb na žalobkyni a z dalších okolností shora uvedených, zejména ze skutečnosti, že manžel žalobkyně neměl v úmyslu tuto činnost vykazovat ve svém podnikání a žalobkyně

s tímto postupem souhlasila, jednala vlastním jménem a tedy i na vlastní odpovědnost.

Žalobkyně pro nákup a prodej zboží nevlastnila živnostenské oprávnění. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.09.2007, č.j. 5 Afs 148/2006-50, provozuje-li fyzická osoba, byť dlouhodobě a samostatně, soustavnou činnost pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, aniž by měla živnostenské oprávnění, nejedná se o provozování živnosti ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona. Příjmy dosažené z této činnosti nelze podřadit pod § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, a tvoří dílčí základ daně z příjmů podle § 10 téhož zákona. V případě žalobkyně se tedy jednalo o příjmy z prodeje movité věci dle § 10 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Dle odst. 5 téhož ustanovení je u příjmů podle odstavce 1 písm. b) výdajem cena, za kterou poplatník věc (právo) prokazatelně nabyl, a jde-li o věc (právo) zděděnou nebo darovanou, cena zjištěná pro účely daně dědické nebo darovací. Žalobkyně, která si uplatnila pro podnikání v ubytovacích službách, tedy pro příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti dle § 7 zákona o daních z příjmů výdaje ve výši 50 % z příjmů podle odstavce 1 písm. b), pro příjmy dle § 10 tento zvolený postup nemůže uplatnit a musí postupovat dle shora citovaného ust. § 10 odst. 5 citovaného zákona a uplatnit výdaje v prokázané výši. Této povinnosti se žalobkyně nezhostila, v průběhu daňového řízení výslovně uvedla, že takové doklady nemá k dispozici a nenavrhla k prokázání vynaložených výdajů žádné důkazy. Správce daně a žalovaný tedy postupovali v souladu s ust. § 10 odst. 5 a § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, když k příjmům získaným z titulu výplaty dobírkových poukázek žádné výdaje nepřihradil.

Žalobkyně dále požadovala, aby příjmy z prodeje movitých věcí za rok 2007 byly osvobozeny od daně dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů. Podle citovaného ustanovení jsou od daně osvobozeny příjmy z prodeje movitých věcí. Osvobození se nevztahuje na příjmy z prodeje motorových vozidel, letadel a lodí, nepřesahuje-li doba mezi nabytím a prodejem dobu jednoho roku. Osvobození se nevztahuje rovněž na příjmy z prodeje movitých věcí, včetně příjmů z prodeje movitých věcí uvedených v odstavci 1 písm. g), pokud jsou nebo byly zahrnuty do obchodního majetku pro výkon podnikatelské a jiné samostatné výdělečné činnosti poplatníka, a to do pěti let od jejich vyřazení z obchodního majetku.

Ze shora podaného je nepochybné, že činnost žalobkyně byla daňovými orgány správně hodnocena jako podnikání ve smyslu ust. § 2 odst. 2 obchodního zákoníku a tudíž nemohla být od daně osvobozena dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, jak se domáhala.

Žalobkyně dále namítala, že pokud správce daně a žalovaný neuznali dosažené příjmy jako osvobozené od daně dle § 4 odst. 1 písm. c), měli je posoudit jako příjmy ze živnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť podnikala jako právní nástupce svého zemřelého manžela, který měl živnostenské oprávnění. Tato námitka není důvodná.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání v platném znění (dále jen „živnostenský zákon“) zemře-li podnikatel, mohou v živnosti pokračovat až do skončení řízení o projednání dědictví a) správce dědictví, b) dědicové ze zákona, pokud není dědiců ze závěti, c) dědicové ze závěti a pozůstalý manžel nebo partner^{28a}), i když není dědicem, je-li spoluvlastníkem majetku používaného k provozování živnosti, nebo d) pozůstalý manžel nebo partner splňující podmínku uvedenou v písmenu c), pokud v živnosti nepokračují dědicové.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení pokud osoby uvedené v odstavci 1 písm. b) až d) hodlají pokračovat v provozování živnosti, jsou povinny oznámit tuto skutečnost živnostenskému úřadu ve lhůtě 3 měsíců ode dne úmrtí podnikatele. Správce dědictví je povinen oznámit pokračování v provozování živnosti ve lhůtě 1 měsíce ode dne, kdy byl do této funkce ustanoven. Nesplňuje-li osoba podle odstavce 1 písm. b) až d) podmínky stanovené v § 6 a 7 nebo jsou-li u ní překážky podle § 8 anebo nemá-li pobyt na území České republiky, pokud jej tento zákon vyžaduje, musí neprodleně ustanovit odpovědného zástupce.

Po skončení řízení o dědictví mohou pokračovat v živnosti osoby uvedené v odstavci 1 písm. b) až d), pokud nabyly majetkového práva vztahujícího se k provozování živnosti; tuto skutečnost musí do 1 měsíce od skončení dědického řízení oznámit živnostenskému úřadu, který byl naposledy místně příslušný (§ 45 odst. 1, § 50 odst. 1) pro zůstavitele. Průkaz živnostenského oprávnění pro osoby uvedené v odstavci 1 písm. b) až d) vydá živnostenský úřad příslušný pro tyto osoby podle § 45 odst. 1 nebo § 50 odst. 1 na dobu 6 měsíců od skončení řízení o dědictví (§ 13 odst. 4).

Podle citovaného ustanovení § 13 živnostenského zákona mohla žalobkyně po smrti svého manžela pokračovat v provozování živnosti bez živnostenského oprávnění, nicméně činnost spočívající v prodeji movitých věcí, jak ji žalobkyně v roce 2007 provozovala, nebyla hodnocena jako podnikání manžela žalobkyně R. B., ale jako podnikání žalobkyně, a to zcela jednoznačně jako podnikání bez živnostenského oprávnění.

Krajský soud žádnou z žalobkyní uplatněných žalobních námitek důvodnou, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 31. ledna 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu